

[Aksel Larsen.]

sen ikke har forstået hans idé, kan regeringspartierne som helhed ikke forstå den. Det kunne dog være, der var nogen, der kunne. Jeg ved ganske vist, at regeringen ikke vil annamme ideen; det er noget andet.

Må jeg til den debat, der har været om den hidtidige behandling af disse lovforslag, herunder debatten om den måde, udvalget har arbejdet på, sige, at naturligvis måtte det forbavse, da regeringen kom med sine lovforslag og fik dem til første behandling i onsdags, for godt en uge siden, at det første udvalgs møde, det første arbejds møde i udvalget, så først blev holdt nu i tirsdags, og så skulle det hele jages igennem, så ville man have fristerne fraveget, og man ville endda helst, hvis man var blevet færdig i løbet af aftenen i stedet for i løbet af natten, have haft sagerne til anden og tredje behandling i går.

Det måtte forbavse noget, og vi har kun fået den forklaring, at det var, fordi man nu havde opdaget, at der foregik en hamstring. Ja men det var da noget, enhver kunne sige sig selv, at der ville foregå en hamstring, når man kom med forslag om en sådan forhøjelse af omsætningsafgiften for motor-køretøjer. Og så er forholdet altså det, at forskellige ændringsforslag, som jo bliver vedtaget her, i og for sig har bevirket, at faren for hamstring ikke er så stor, for nu kan den jo strækkes ud til hele året. Endelig er, så vidt jeg er orienteret, det forhåndenværende lager af såkaldte papegøjepladevogne udsolgt, og i det væsentlige er det forhåndenværende lager af varevogne af specielle typer udsolgt, så hamstring er ikke mulig i ret høj grad. Derfor er der i grunden ikke så megen årsag til at haste, men det mente regeringen altså i tirsdags. Det prægede naturligvis forhandlingerne i udvalget, og det har præget arbejdet med lovforslagene i det hele taget.

Hr. Niels Helveg Petersen, som herfra sagde, at det drejer sig jo kun om et par hundrede papegøjepladevogne ud over dem, der allerede er indregistreret, erkender, at nu har han fået et papir, hvorpå der står, at Ford Motor Company har 232 vogne mere. Nej, 232 vogne af et enkelt vognmærke. Ford Motor Company handler med mange vognmærker. Men det må vi så se på. Ja men det har regeringen skam allerede

set på. Der foreligger allerede et ændringsforslag, som vil komme til afstemning ved tredje behandling, der tager hensyn til disse 232 vogne. Det vil sige, at regeringen på dette sene tidspunkt opdager, at lovforslaget duer ikke rigtig, det må ændres igen, og der er andre ændringsforslag til tredje behandling, Det karakteriserer virkelig hele forberedelsen og gennemførelsen af dette, at man sådan løbende opdager noget nyt og må foretage ændringer. Det er ikke tilstrækkelig gennemset, det er ikke tilstrækkelig gennemarbejdet, ikke tilstrækkelig gennemtænkt, og det synes vi egentlig ikke at regeringen kan være bekendt. Men det må den naturligvis selv om; vi må bare have lov til at konstatere her, at sådan er det.

Så må jeg sige til denne serie af ministertaler, vi har fået, at der er ingen af ministrene, og der er ikke nogen af regeringspartiernes ordførere, der har vovet at gå ind på det, der er en væsentlig del af realiteten i denne diskussion, nemlig spørgsmålet om, hvad årsagen er til, at det udviklede sig sådan, at regeringen, grebet af panik, hvis den ikke har andre hensigter, foretog denne diskontoforhøjelse og traf andre foranstaltninger. Der har været rig lejlighed til det. Det er blevet sagt fra oppositionens side både ved første og anden behandling, og, undskyld, at jeg fremhæver mig selv, men det forekommer mig, at jeg i dag bestræbte mig for at skære det ud i pap, så det måtte være elementært forståeligt.

Denne regering startede med at ville føre en populær pengepolitik, til gengæld skulle problemerne klares ved hjælp af en stram finanspolitik, og den forkyndte, at den ville sørge for, at der kom et kasseoverskud på ca. 1/2 milliard kr., og det er naturligvis en finanspolitisk stramning. Hvor blev det af? Det var regeringen ikke i stand til. Den havde sine intentioner, og så kan man være modstander af dens måde af ville lave politik på, og man kan være modstander af dens finanspolitiske stramning, men det kunne have en mening, hvis den gennemførte denne politik, men det at starte den og så derpå på halvvejen vende om og gøre det modsatte — det er det, der er galt, og det gør jo regeringen.

Kasseoverskuddet forsvandt, og det er meget nemt at regne ud, hvor det blev af. Regeringen overkompenserede til landbruget ved